

Petr Hampl: O marnosti spojování sil českých opozičních ministrů

- CZ24 News | 24. listopadu 2023

ČR: Pomalu se nám blíží další volby, sestavují se kandidátní listiny, někde se už stihli pohádat a zase je tu téma spojování. Znovu a znovu se vrací představa, že kdyby osobní ambice nebránily ve spojování stran a skupin, byla by opozice mnohem silnější.

Opravdu byla? Od dětství se učíme, že spojování vede k vítězství a rozpory k porážce, jenže skutečnost může být mnohem komplikovanější, píše Petr Hampl v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

Zajímavé poučení nám dává sociologie náboženství. V posledních 200 letech byly totiž západní církve mnohokrát v podobné situaci. V té či oné zemi působilo mnoho církví lišících se v takových věroučných detailech, že to ani sami věřící kolikrát neznali. Církve pracovaly vedle sebe, v zásadě jako konkurenti, tříštily se síly, některé věci se zbytečně dělaly několikrát a propukaly dokonce spory. Proč raději nepracovat společně? Vždyť přece všichni věří stejnému Bohu a čtou stejnou Bibli.

Skutečně se opakovaně stalo, že se menší církve buď úplně sloučily nebo aspoň uzavřely alianční dohody o společných aktivitách nebo vymezení pole působnosti. A výsledek? Sociolog náboženství Rodney Stark, který se růstem a úpadkem náboženských hnutí podrobně zabývá, zjistil, že ve všech případech došlo po spojení k úbytku věřících, ke ztrátě schopnosti získávat další a někdy dokonce k úplnému kolapsu církevních aktivit.

Proč spojování nefunguje? Podle Rodneyho Starka hraje roli několik faktorů:

- Dokud existuje více nezávislých organizací, může se každá specializovat na jinou skupinu a přizpůsobit se její mentalitě. Jedna velká organizace to nedokáže.
- Ve větší organizaci člověk snadněji zpohodlní a podlehne iluzi, že se postará někdo jiný. V menších partách jsou lidé aktivnější.
- Větší organizace znamenají také víc sporů, víc byrokracie nebo aspoň víc porad.

Nehrají náhodou stejné faktory roli i mimo církevní prostředí?

Pak se ovšem nabízí otázka, proč to vyšlo pětikoalici, a proč se slibně rýsuje i budoucí šestikoalice, tedy dnešní vláda doplněná o Šmardovskou ČSSD. Bylo by to logické spojení – stejné ideály, stejný pohled na svět, a především stejní sponzoři.

Odpověď zní: Protože přesně definovaná a omezená spolupráce silných partnerů je něco jiného než spojování. Kdyby se dvě silné církve domluvily, že společně prosadí nějaký zákon, nejspíš by to fungovalo.

Jenže to vyžaduje, aby všichni zúčastnění velmi přesně rozuměli tomu, co mají společného, v čem se liší a proč. Tím nejsou myšleny rozdíly v politických programech, ale především vědomí toho:

- Kterou skupinu obyvatel se snaží ta která strana zastupovat,
- Jak se zájmy této skupiny liší od jiných zájmů.

Pokud SPD, PRO a ANS hájí zájmy stejné skupiny, jsou dvě z nich zbytečné.

A samozřejmě je tomu tak, že smysl má jen spojení silných nebo aspoň středně silných. Doporučuji vycházet ze zásady, že spojování se mohou účastnit jen ty strany a hnutí, která mají aspoň tisícovku aktivních členů a mají za sebou nejméně tři roky soustavné práce. Kdo

se ukázal neschopným sám o sobě, bude neschopným i v každé alianci.

AUTOR: Petr Hampl

[ZDROJ](#)